ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ιδ΄ 14-22)
11 Αὐγούστου 2019

Ὁ Θεὸς ποὺ λατρεύουμε καὶ προσκυνοῦμε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι Θεὸς παντοδύναμος, εἶναι Θεὸς πατέρας καὶ ἐμεῖς λαός Του. Γι᾽ αὐτὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀπελπιζόμαστε ἢ νὰ ὀλιγοπιστοῦμε. Ὅ,τι καὶ νὰ συμβαίνει καὶ ὅποια κατάσταση κι ἂν ἀντιμετωπίζουμε, ὁ Χριστὸς μᾶς ἁπλώνει τὸ χέρι καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ χαθοῦμε. Εἶναι πάντα κοντά μας.

Ἡ πρόνοιά Του μᾶς φροντίζει ὄχι μόνο στὰ μεγάλα καὶ σημαντικά, ὅπως εἶναι ἡ σωτηρία μας, ἀλλὰ καὶ στὰ μικρὰ καὶ καθημερινά, ὅπως εἶναι αὐτὰ ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἐπίγεια ζωή, ἀνάγκη καὶ ἐπιβίωσή μας.

Ἡ ἐπίμονη ἐκ μέρους μας ἀπαίτηση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης Του, μαγνητίζει τὴ μεριμνά Του γιὰ τὰ ἀναγκαῖα στὴν καθημερινότητά μας˙ μὴ μεριμνᾶτε, μᾶς λέει, μὴν ἀγωνιᾶτε, μὴν ἀγχώνεσθε, μὴν ἀναλύεσθε σὲ ἀδιάκοπο κυνήγι ὑλικῶν ἀγαθῶν. Προχωρεῖστε ἀπὸ ἄλλο δρόμο, πιὸ ἁπλὸ καὶ πιὸ ἀμέριμνο «ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν». Τὸ «ταῦτα πάντα» συμπεριλαμβάνει ὅλα ὅσα χρειαζόμαστε, ὡς ἀναγκαῖα, γιὰ νὰ ζήσουμε.

Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ μᾶς διδάσκει μὲ πολλὴ παραστατικότητα ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιώντας τὴ διήγηση τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως, μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ἀπαίτηση τοῦ Θεοῦ. Μᾶς δόθηκαν ἕξι μέρες, λέει, κατὰ τὶς ὁποῖες μποροῦμε νὰ ἐργαστοῦμε καὶ νὰ μεριμνήσουμε γιὰ τὶς ὑλικές μας ἀνάγκες. Ἡ ἕβδομη, ὅμως, ἡμέρα ἀνήκει στὸν Θεό. Κατὰ τὴ μέρα αὐτὴ ἐκκλησιαζόμαστε καὶ δοξολογοῦμε τὸν δημιουργό μας, καὶ μελετοῦμε μὲ ζῆλο τὸν λόγο Του.

Καὶ συνεχίζει ὁ ἅγιος «Τί μᾶς παραγγέλλει ὁ Χριστός μας νὰ κάνουμε; Νὰ στοχαζόμαστε τὶς ἁμαρτίες μας, τὸν θάνατο, τὴν κόλαση, τὸν παράδεισο, τὴ ψυχή μας, ποὺ εἶναι τιμιωτέρα ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, νὰ τρῶμε καὶ νὰ πίνουμε ὅσο χρειαζόμαστε, τὸν δὲ ὑπόλοιπον χρόνο μας νὰ τὸν ξοδεύουμε γιὰ τὴν ψυχή μας, καὶ τότε γινόμαστε ἄνθρωποι καὶ ἐπίγειοι ἄγγελοι. Ἐὰν ὅμως μόνο τρῶμε καί πίνουμε καὶ ἁμαρτάνουμε φροντίζοντας τὸ φθαρτὸ σῶμα μας, δὲν εἴμαστε ἄνθρωποι, ἀλλὰ ζῶα».

Ὁ Ἱεραπόστολος αὐτὸς ἅγιος, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἀφυπνίσει τὴν συνείδηση τῶν

χριστιανῶν, μᾶς παρακινεῖ νὰ μὴν μένουμε προσκολλημένοι στὰ ὑλικὰ πράγματα, ἀλλὰ περιοριζόμενοι στὴ χρήση τους νὰ ἀξιοποιοῦμε ὅλες τὶς δυνάμεις μας στὴν ἐκζήτηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Οἱ προτροπὲς του, ἀδελφοί μου, ἀποτελοῦν ὄχι μόνο εὐαγγελικὴ ἐπιταγή, ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικὴ ἔξοδο τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν σύγχρονη ἀσθένεια τοῦ ἄγχους ποὺ σκοτώνει, διότι κάνει εὐτυχισμένους ὅσους ἐναποθέτουν τὶς ἐλπίδες τους στὸ Θεὸ καὶ δὲν ἀγωνιοῦν ὑπερβολικὰ γιὰ τὸ αὔριο, ἀλλὰ ἰσορροποῦν βρίσκοντας τὸν χρόνο νὰ φροντίζουν τὴν καλλιέργεια τῆς ἀθάνατης ψυχῆς τους, ὅταν στοχεύουν «πρῶτον τὴν βασιλείαν Του».